

วรรณคดีและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาขั้นพื้นฐาน

การวัดผลวิชาพลศึกษา ผู้สอนต้องทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรและตั้งความมุ่งหมายของการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้อะไรบ้าง โดยจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้อย่างเต็มที่ แต่ก็ต้องตรวจดูว่าผู้เรียนได้ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด ซึ่งผู้สอนก็ต้องตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนในระคนั้น ๆ เช่นกัน ในการวัดผลวิชาพลศึกษาจึงตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลไว้ดังนี้

1. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษาเพียงใด
2. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางร่างกายแข็งแรงเพียงใด ภายหลังจากเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาระยะหนึ่งแล้ว
3. เพื่อต้องการจะทราบว่าผู้เรียนได้รับผลสัมฤทธิ์ทางทักษะและความสามารถทางกีฬาเพียงใด
4. เพื่อต้องการจะทราบนักเรียนได้เรียนรู้ถึงความเสียสละ ความอดทนช่วยเหลืออารี ร่วมมือกับเพื่อนร่วมทีม และแสดงน้ำใจนักกีฬาเพียงใด
5. เพื่อจะทราบความซาบซึ้งและทัศนคติ (เจตคติ) ที่มีต่อการกีฬาและการพลศึกษาเพียงใด มีความสนใจต่อการใช้เวลาว่างทางกีฬาเพียงใด เป็นต้น¹

¹จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคียนส์โตร์, 2519), หน้า 4-5.

เกี่ยวกับขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้ว ก็มาพิจารณาว่าจะวัดอะไร เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็ควรจะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษา (Knowledge Test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจในค่านิยมในการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น

2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skills Test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Basic Skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (Team Play Skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น

3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) ได้แก่ การวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอดทน และความอดทน ซึ่งสมรรถภาพทางกายนี้แสดงออกทางสมรรถภาพทางกลไก (Motor Fitness) เพราะฉะนั้นการทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (Motor Fitness Test) ก็สามารวัดสมรรถภาพทางกายได้ส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน ที่นิยมทดสอบกันอยู่ขณะนี้ มี 2 ชนิด คือ

3.1 การทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT - International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test)

3.2 การทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขภาพ พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER - The American Association for Health, Physical Education and Recreation)

4. วัดกำลังการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ (Cardio-Vascular Test) ได้แก่ การทำงานของหัวใจ การหายใจ จำนวนปริมาตรโลหิตและอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบ ประสิทธิภาพหรือสมรรถภาพการทำงานของหัวใจนอกจากสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกัน

5. วัดเจตคติหรือทัศนคติของพลศึกษา (Attitude Test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา ดังเช่น

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา
- 5.2 เวลามาเรียนและตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน 003934
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนรวมเป็นพิเศษ

6. วัดลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อให้พลเมืองของชาติเป็นประชาชนที่มีน้ำใจนักกีฬา การวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้คือ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ รู้จักชนะและรู้จักถอย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบกฎกติกา และรักความสามัคคี เป็นต้น¹

พong เกิดแก้ว และคณะ ได้เสนอแนะการวัดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทางด้านความสามารถทางกลไกทั่ว ๆ ไป (General Motor Ability)
3. ทางด้านกีฬา (Sport skills)
4. ทางด้านความรู้ (Knowledge)
5. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)

6. ทางด้านสุขปฏิบัติ¹ (Hygienic)

สมคิด ชิตประสงค์ ได้กล่าวว่าการวัดผลทางผลศึกษา ควรจะได้อัตรา

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้ไป (Skills)
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ (Knowledge Understanding)
4. คุณลักษณะ (Characters)
5. สุขนิสัย (Health Habits)
6. ทศนคติ² (Attitude)

เมื่อผู้วัดทราบความมุ่งหมายและทราบสิ่งที่ต้องการจะวัดแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็พิจารณาถึงวิธีการวัดผลที่จะนำมาใช้ ซึ่งอาจจะมีกรวัดอยู่หลายวิธี ซึ่งจรินทร์ ชานีรัตน์ ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลทางผลศึกษาไว้ดังนี้

1. วัดโดยการให้ปฏิบัติ (Performance Test) การวัดวิธีนี้ต้องให้ผู้รับการทดสอบลงมือปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อจะได้ดูความสามารถและความสัมพันธ์ผลทางการเรียนการสอน เช่น ในการวัดทักษะทางกีฬา หรือสมรรถภาพทางกาย การวัดโดยการให้ปฏิบัติในกิจกรรมหรือกีฬา นั้น เอาผลการปฏิบัติออกมาในรูปของเกณฑ์การวัด เช่น

- (1) ไซเวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร เอาเวลาเป็นเกณฑ์ไปสู่คะแนน ซึ่งอาจใช้วิธีการเฉลี่ยนักเรียนในชั้น ถายังไม่มีคะแนนมาตรฐานอยู่แล้ว
- (2) ไซความสูงเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดสูง ยืนกระโดดสูง (Vertical Jump) คะแนนคิดโดยเฉลี่ยเหมือนแบบที่ 1

¹ ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ และบรรจง คณะวรรณ, การผลศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2515), หน้า 273-274.

² สมคิด ชิตประสงค์, หลักการสอนผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 163.

- (3) ใช้ความไกลเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดไกล ยื่นกระโดดไกล ขวางลูกของบอลดูลูกนำหนัก ขวางจักร ฯลฯ เอาระยะและความไกลมาเฉลี่ยในการให้คะแนนเช่นกัน
- (4) ใช้จำนวนครั้งที่ทำได้เป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดเชือก โหนราว ค้นพื้น ลูกนึ่ง ยวบซอกบราว ฯลฯ เอาจำนวนครั้งที่ทำได้มาหาเกณฑ์เฉลี่ยออกเป็นคะแนน
- (5) ใช้เกณฑ์ทำได้หรือไม่ได้เป็นเกณฑ์ เช่น ยึดยุนหรือยิมบาสติกส์ (ทุกสูงควมมีจุด สู้บริงมีจุด) ครูเป็นผู้ดูแลและตัดสินการทำได้ ให้ "ผ่าน" หรือไม่ก็ได้ "ไม่ผ่าน"

2. วัดโดยการทดสอบขอเขียน (Written Test) การให้ทดสอบขอเขียนมีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพลศึกษา ประวัติความเป็นมา วิธีการเล่น แบบระเบียบ กฎ กติกา ฯลฯ เพื่อให้ทราบว่าคุณเรียนมีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ขอสอบนั้นอาจใช้แบบทดสอบอัตนัย ประนัย หรือใช้ทั้งสองอย่างผสมกันก็ได้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) วัดกล้ามเนื้อแขน กำลังแรงบีบ (Hand Grip) วัดความจุปอด (Lung Capacity) วัดกำลังขาควาย เออโรมิเตอร์ (Ergometer) แต่วิธีการนี้ยังไม่แพร่หลายนัก

4. วัดโดยการสอบปากเปล่า (Oral Test) วิธีการนี้ใช้วัดความรู้ความเข้าใจ วัดทัศนคติโดยการสอบถามปากเปล่า โดยการเรียกนักเรียนมาพบถามเป็นรายบุคคลตามหัวข้อเรื่องที่ของการจะทราบในเรื่องที่สอนไปแล้ว การถามปากเปล่าควรเตรียมคำถามเป็นข้อ ๆ ไว้อย่างรอบคอบเพื่อเกิดความแน่ใจและตามลำดับ และควรเตรียมคำถามไว้มากขอเพื่อช่วยให้นักเรียนเปรียบเทียบถึงความเข้าใจระหว่างเด็กควรวาใครมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยกว่ากัน

5. วัดโดยการสังเกต การวัดโดยการสังเกตนี้จะขาดความแน่นอนไปบ้างแต่ก็ยังเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ครูอาจสังเกตจากการเล่นในชั่วโมง เล่นตามลำพังในเวลาว่าง เพื่อวัตถุประสงค์การทดสอบโดยตรง หรือในเวลาแข่งขัน ครูสามารถสังเกตในสิ่งต่อไปนี้คือ ความสนใจ ความสามารถ และทักษะในการเล่น การประสานงานช่วยเหลือกัน การควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายามและความอดทน ความมีน้ำใจนักกีฬา ความรับผิดชอบ ทัศนคติ

ความเป็นผู้นำและบุคลากร การสังเกตต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด เพื่อความ
แน่นอนแม่นยำ และความยุติธรรม¹

ในการทดสอบเพื่อให้ได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมายที่ไคตั้งไว้ นั้น แบบทดสอบมีความ
สำคัญมาก การที่จะไคขอทดสอบแต่ละอย่างที่เป็นประโยชน์มากที่สุดนั้น ผู้สอนต้องเลือก
แบบทดสอบที่จะนำมาใช้ โดยต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

1. คุณภาพมาตรฐานของแบบทดสอบที่ใช้ นั้น ต้องมีความแม่นยำหรือ
ถูกต้องเพียงใด
2. ความสามารถในการจัดหรือบริหาร ข้อทดสอบ เป็นไปอย่างถูกต้อง
หรือไม่
3. สามารถแปลความหมายของคะแนนข้อทดสอบในลักษณะของการ
กระทำใญ่หรือไม่
4. ข้อทดสอบอยู่ในลักษณะประหยัดหรือไม่ แต่การประหยัดนั้นไม่เสีย
ผลทางประสิทธิภาพของการวัดควย²

สมคิด บุญเรือง ไคกล่าวถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้โดยทั่วไปมี

3 ประการ คือ

1. เครื่องมือทดสอบนั้นต้องมีระบบและขั้นตอนเป็นวิทยาศาสตร์
2. การดำเนินการทดสอบไม่ยุ่งยากเกินไป เหมาะที่จะใช้ในสถาบันนั้น
3. ผลที่ไคจากการทดสอบมาใช้ในแง่การศึกษา เช่น จัดกลุ่มการเรียนรู้
การสอน บอกตำแหน่งบุคคลต่าง ๆ ในกลุ่ม ประเมินระดับคะแนน เป็นต้น³

¹จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา, หน้า 9-11.

²จรวย แก่นวงศ์คำ และอุคม พิมพ์า, การทดสอบสมรรถภาพทางกาย
(กรุงเทพมหานคร . สำนักพิมพ์โอเคียนส์โตร์, 2516), หน้า 1.

³สมคิด บุญเรือง, การวัดผลในวิชาผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรง-
เรียนสตรีเนติศึกษา แผนกการพิมพ์, 2520), หน้า 23.

จรรยา แก่นวงษ์คำ ไค่กล่าวถึงการเลือกแบบทดสอบมาใช้ควรมุ่งถึงสิ่ง
ต่อไปนี้

1. ความแม่นยำ หมายถึงว่า สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้
2. ความเชื่อถือได้ หมายถึงความดีว่า จะนำแบบทดสอบนั้นไปวัดคะแนน
ใดคงที่
3. การให้คะแนนคงที่ ไม่ว่าคนที่จะมาให้คะแนน
4. ประหยัดเวลา สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากรและค่าใช้จ่าย
5. มี norm เพื่อใช้ในการตีความหมาย
6. มีขอแนะนำในการดำเนินการที่ชัดเจน และเข้าใจง่าย
7. น่าสนใจและมีความหมาย
8. การนำผลที่ได้มาใช้ประโยชน์มากที่สุด
9. ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน¹

แฮร์ริสัน (Harrison) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การเลือกข้อทดสอบสำหรับการ
วัดผลของพิจารณา ดังนี้

1. ความแม่นยำ (Validity) คือ อัตราความสามารถที่จะบอก
ว่าข้อทดสอบมีความถูกต้องแค่ไหน ข้อทดสอบที่ดีควรวัดสิ่งที่เราต้องการได้
ถูกต้อง
2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) คือ ความสามารถที่จะเชื่อ
ถือได้ข้อทดสอบมีความแน่นอนคงที่ ถึงแม้จะนำข้อทดสอบนี้ไปทำการทดสอบ
ก็ครั้งก็ตามใดผลคงที่
3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) คือ ความเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกันในการให้คะแนนในข้อทดสอบ ถึงแม้จะมีหลาย ๆ คนเป็นคนให้
คะแนนก็ตาม ในการวัดผลควรมีคุณสมบัติดังนี้
 - (1) ข้อทดสอบนั้นจะต้องแน่นอน มีรายละเอียดชี้แจงในการนำไปใช้
 - (2) วิธีการวัดผลลงรายละเอียด
 - (3) สามารถใช้เครื่องมือในการวัดผลได้

¹จรรยา แก่นวงษ์คำ, หลักสูตรพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
โอเคียนสโตร์, 2517), หน้า 161.

- (4) ผลจากการทดสอบ เป็นคะแนนที่สามารถนำไปคำนวณได้
- (5) เลือกข้อทดสอบที่สร้างโดยนักวัดผลที่ดี และได้รับการฝึกฝน
ผู้ทรงคุณวุฒิมาโดยเฉพาะ
- (6) ข้อทดสอบนั้นควรเป็นกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์ และคงสภาพ
ความเป็นวิชาชีพ (Professional)
- (7) ข้อทดสอบนี้ควรมีผู้เฝ้าถือค่าแนะนำอยู่เสมอว่าจะใช้อย่างไร

4. การนำไปใช้ (Utility) คือ ความสามารถที่จะนำไปใช้ได้ หลังจากการทดสอบแล้วเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยศึกษา และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงข้อบกพร่องของผู้เข้าทดสอบ

5. เศรษฐกิจ (Economics) ข้อทดสอบควรจะประหยัด ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทดสอบมาก ซึ่งควรประหยัดในค่านิต่าง ๆ คือ

- (1) ทางกายอุปกรณ์
- (2) สถานที่
- (3) เจ้าหน้าที่
- (4) เวลา

6. เกณฑ์ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดเอาไว้ว่า คนอายุเท่านี้เท่านี้จะสามารถทำอะไรได้เท่าไร สถิติใดมาจากการศึกษาและการทดลองมาแล้วโดยอาศัยวิชาสถิติ ข้อทดสอบแต่ละอันจำเป็นจะต้องมีค่า Norm ไว้เพื่อใช้เป็นข้อเปรียบเทียบเทียบกับคะแนนที่ผู้เข้าทดสอบทำได้

7. คุณค่าในการพัฒนา (Developmental Value) คุณค่าในการพัฒนาข้อทดสอบเป็นการฝึกหัดให้เกิดความชำนาญและทักษะ เมื่อเขาทดสอบแล้วผู้เข้าทดสอบจะทราบว่าตัวเองมีข้อดีหรือข้อเสียข้อผิดพลาดอะไรบาง

8. ความสนใจ (Interest) ข้อทดสอบควรเป็นข้อทดสอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้เข้าทดสอบมากพอสมควร

9. ลักษณะคล้ายคลึง (Duplicate Forms) ข้อทดสอบที่ใกล้เคียงกันหรือเหมือนกันนำมาใช้ทดแทนกันได้

10. คำแนะนำมาตรฐาน (Standardized Directions) คำแนะนำในการทดสอบที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีคำสั่งที่เป็น

มาตรฐานที่ทำให้ผู้ทดสอบได้ทำการทดสอบเหมือน ๆ กัน ผลของการทดสอบ จึงจะเป็นมาตรฐาน¹

ในการทดสอบทางพลศึกษามีการใช้เครื่องมือหรือแบบทดสอบต่าง ๆ ในการวัดผล หลังจากที่ได้มีการเลือกมาอย่างดีแล้ว ขั้นตอนไปก็คือ การเตรียมการและการดำเนินการ ทดสอบ ซึ่งมีความสำคัญเพราะการทดสอบจะเกิดความสะดวกและจะให้ผลแน่นอนเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการดำเนินการทดสอบเป็นสำคัญ ไพฑูรย์ จัยสิน ไก่ถาวรถึงการดำเนินการ ทดสอบควรจะได้ดำเนินการเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการทดสอบเสียก่อนว่าจะทดสอบเพื่ออะไร จะ ทดสอบเพื่อแบ่งหมู่ นักเรียน หรือดูความแข็งแรง (Strength) ความทนทาน (Endurance) ความเร็ว (Speed) ฯลฯ
2. เลือกขอทดสอบที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัดมาทำการทดสอบ
3. คุ้เนื้อหาที่จะทำการทดสอบว่าจะทำการทดสอบตามไหนบาง เช่น ทางคานท์กะก็ฟู หรือทดสอบเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย
4. เมื่อใดเนื้อหาแล้วให้เขียนหัวข้อ และวิธีการทดสอบไว้เป็นอย่างไร เช่น
 - 1) ทดสอบเกี่ยวกับการดึงข้อ โดยใช้วิธีของสมาคมสุขภาพ พลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) หรือแบบทดสอบ สมรรถภาพทางกายระหว่างประเทศ (ICSPFT)
 - 2) ทดสอบเกี่ยวกับการดุนั่ง โดยใช้วิธีของ ครอส เวบเบอร์ (Kraus-Webber Test)
 - 3) ทดสอบเกี่ยวกับการคั่นข้อ โดยใช้วิธีของ คาร์ล บุค วอร์เตอร์ (Kari Book Walter)
5. จัดสถานที่ให้เหมาะสมกับขอทดสอบต่าง ๆ ที่เตรียมไว้
6. จัดหาอุปกรณ์ที่ประกอบในการทดสอบ และการศึกษาวิธีการที่จะ ทำการทดสอบทุกอย่าง
7. ทำการทดสอบให้ถูกต้องตามวิธีการที่ได้เตรียมไว้

¹ Clarke H. Harrison, Application of Measurement to Health and Physical Education (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1967), pp. 29-35.

8. บันทึกผล แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าใครได้ผลดีหรือไม่ดีแค่ไหน จะให้คะแนนอย่างไร

9. แจงผลการวิเคราะห์ให้นักเรียนทราบโดยเร็ว เพื่อจะได้ทราบสภาพการณ์ของตัวเอง ถ้าเสนอครูประจำชั้น ครูอื่น ๆ ฝ่ายบริหาร ตลอดจนงานแนะแนวของโรงเรียนก็ยิ่งเป็นการดี

10. ติดตามผลต่อไปว่านักเรียนจำนวนเท่าไรที่ต้องส่งเสริม หรือต้องช่วยเหลือเป็นพิเศษ จำนวนเท่าไรอยู่ในเกณฑ์ ครูพลศึกษาต้องติดตามผลหลังจากทราบสภาพการณ์ที่แท้จริงของนักเรียนแล้ว

แบบทดสอบหรือข้อทดสอบสำหรับการใช้วัดผลนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายชนิดด้วยกัน สมมติ ชีตประสงค์ โคกกล่าวถึงข้อทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้สามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภทดังนี้

1. ข้อทดสอบที่ครูคิดขึ้นเอง (Teacher made Test) คือ ข้อทดสอบที่ครูหรือคณะครูช่วยกันคิดขึ้นเองว่าจะใช้ข้อทดสอบอย่างไรก็จึงจะวัดความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนพลศึกษาของเด็กในโรงเรียนของตัวเองได้ดี

2. ข้อทดสอบมาตรฐาน (Standardize Test) คือ ข้อทดสอบที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลคิดขึ้น และก่อนที่จะนำไปใช้ใดมีการทดสอบว่าใช้ได้ผลดี ข้อทดสอบนี้มีทั้งตัวเลขมาตรฐานบอกไว้เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกัน ข้อทดสอบนี้เป็นที่ยอมรับ และก็สามารถใช้ทดสอบไปทั่วโลก²

ในการวัดผลทางพลศึกษาซึ่งมีอยู่หลายค่านนั้นควรจะกำหนดสัดส่วนของคะแนนให้เหมาะสมตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและตามความคิดเห็นของผู้สอน สำหรับสัดส่วนของคะแนนนั้น พ้อง เกิดแก้ว ได้เสนอแนะการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. ทักษะ (Attitude) โดยรวมถึงลักษณะต่าง ๆ คือ การเป็นผู้นำ ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา ฯลฯ ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของคะแนนควรจะเป็น 5-25 %

¹ไพฑูริย์ จัยสิน, การสอนพลศึกษา (กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์รุ่งไค้, 2517),

²สมคิด ชีตประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา, หน้า 164.

2. ความสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ซึ่งหมายถึงทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมที่เรียน มาครุฐานของการฝึกหัดและความสามารถในการนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ แบ่งคะแนนประมาณ 20-35 %

3. ความรู้ (Knowledge) ได้แก่ ความเป็นมา กฎกติกา การเล่นเกม วิธีเล่น เทคนิค มารยาทการเล่น และความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25 %

4. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการยกตัว ความอ่อนตัว กำลังความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด คะแนน 20-25 %

5. สุขปฏิบัติ (Hygienic) ได้แก่ สุขนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติตามหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนใหม่ประมาณ 3-25 %¹

ในการวินิจฉัยให้คะแนน สมอง นพสงค์ และฟอง เกิดแก้ว ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้คะแนนกล่าวคือ ถ้าคะแนนเต็ม 10 คะแนน ควรให้ดังนี้

ดีมาก	9 - 10	คะแนน
ดี	7 - 8	คะแนน
พอใช้	5 - 6	คะแนน
ควรแก้ไข	3 - 4	คะแนน

ปกติไม่ควรให้คะแนนต่ำกว่านี้ เว้นแต่จะไม่มาทดสอบเลยให้ 0²

จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้เสนอแนะถึงการจัดแบ่งกลุ่มคะแนนระดับของคะแนนการวัดผลวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้ (สมมติคะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ชั้นดีมาก	ให้	10	คะแนน
2. ชั้นดี	ให้	8 - 9	คะแนน
3. ชั้นพอใช้	ให้	6 - 7	คะแนน

¹ฟอง เกิดแก้ว และคณะ, การพลศึกษา, หน้า 292.

²สมอง นพสงค์ และฟอง เกิดแก้ว, วิชาพลศึกษา (พระนคร : เจริญพรการพิมพ์, 2508), หน้า 637.

4. ต้องปรับปรุง	ให้	4 - 5	คะแนน
5. อ่อนมาก	ให้	2 - 3	คะแนน

สำหรับพวกที่อ่อนมากไม่ควรให้คะแนนศูนย์ (0) นอกจากไม่มาสอบหรือทำไม่ได้เลย¹

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินผลวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไว้ดังมีสาระดังต่อไปนี้

1. เวลามาเรียน (80 % ของจำนวนคาบเรียนวิชาพลศึกษาแต่ละภาคเรียน) 10 คะแนน
 2. ทดสอบความรู้ (เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา กฎ กติกา จำนวนผู้เล่น วิธีเล่น วิธีนับคะแนน มารยาทและความปลอดภัย: เกมสนำ และเกมส์ที่เกี่ยวข้อง: ขนาคสนามและอุปกรณ์ ฯลฯ) 20 คะแนน
 3. ทดสอบทักษะ (ทักษะเบื้องต้นหรือทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการ เล่น ทำการทดสอบค่านิยมปฏิบัติ พิจารณาความถูกต้องและประสิทธิภาพเป็นหลัก) 30 คะแนน
 4. ทดสอบวิธีเล่น (โดยแบ่งเป็นชุดๆ กำหนดเวลาให้แข่งขัน พิจารณาความรับผิดชอบในหน้าที่แต่ละตำแหน่ง การประสานงาน และความร่วมมือ ตลอดจนขั้นเชิงในการเล่นและผลของการแข่งขัน) 20 คะแนน
 5. ลักษณะนักกีฬา (สังเกตมารยาท การปฏิบัติตัวเอง การปฏิบัติต่อผู้อื่น การแสดงน้ำใจต่อหมู่คณะ และสวนรวมตามวินัยของนักกีฬา) 10 คะแนน
 6. สุขภาพส่วนบุคคล (พิจารณาการปฏิบัติตนด้านสุขภาพ นับแต่โอกาสแรกที่ไ้เขาเรียนวิชาพลศึกษา ความสะอาด การรักษานามัย และความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งในเครื่องแต่งกายและการปฏิบัติตนดูร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า การใช้เครื่องแต่งกายหรือชุดกีฬาที่เหมาะสม) 10 คะแนน
- รวมทั้งสิ้น 100 คะแนน

คุณความดีพิเศษ เพื่อเป็นกำลังใจแก่ผู้ที่ได้ปฏิบัติคุณความดีพิเศษ และ เพื่อเป็นตัวอยางแก่นักเรียนอื่น เช่น การเสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อปฏิบัติคอบรวม ต่อโรงเรียน หมุคณะ ครู-อาจารย์ หรือการกระทำที่น่า ชื่นอุเสียงมาสู่โรงเรียน เช่น การเป็นตัวแทนของโรงเรียนเล่นกีฬา ในการ แข่งขันระหว่างโรงเรียน พิจารณาคะแนนเพิ่มพิเศษไม่เกิน 10 คะแนน

และได้กำหนดตารางคะแนน กำหนดการระดับเฉลี่ยและคุณภาพการเรียนไว้ดังนี้

90 - 100	ไคการะดับ	ดีมาก
80 - 89	ไคการะดับ	ดี
70 - 79	ไคการะดับ	พอไร
60 - 69	ไคการะดับ	อนนถึอว่าสอบได้
ต่ำกว่า 60	ไคการะดับ	อนนมากถึอว่าสอบตก ¹

ธีรธรรม บัวเจริญ และคณะ ไคสรุปถึงหลักการที่สำคัญในการให้คะแนนการวัด ผลวิชาพลศึกษาไว้ต่อไปนี้

1. การวัดและประเมินผล การให้คะแนน ต้องอยู่บนรากฐานของจุดประสงค์ทางการศึกษา แต่การดำเนินการวัดไม่ใช่เป็นกฎตายตัวที่จะต้องเหมือนกันหมด
2. คะแนนทางวิชาพลศึกษาจะต้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ของโรงเรียน
3. คะแนนเป็นเครื่องแสดงของความรู้ที่มีอยู่ ฉะนั้น พยายามให้คะแนนในเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นจริง เพื่อที่เด็กจะได้เตรียมตัวอยางถูกต้องหลังจากเขาจบไปแล้ว
4. คะแนนที่กำหนดขึ้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของเนื้อหาวิชาที่เรียน
5. คะแนนที่เด็กได้รับทางพลศึกษาจะต้องรวมวัดอุปประสงค์มากกว่า 1 อยาง

ขึ้นไป²

¹กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ตามหลักสูตร ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518, หน้า 75-76.

²ธีรธรรม บัวเจริญ และคณะ, คู่มือสอบเข้ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 3 วิชาเอกพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2522), หน้า

การวัดผลทางผลึกษาจากความมุ่งหมายที่กล่าวมาแล้ว มีความประสงค์ที่จะทำการวัดทุก ๆ ด้านในตัวผู้เรียนตามความมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาผลึกษาในโรงเรียน ซึ่งพอจะสรุปประโยชน์ของการวัดผลวิชาผลึกษาได้ดังนี้

1. เพื่อจะได้ทราบถึงผลการสอนว่านักเรียนได้รับความรู้ เกิดทักษะในกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนไปมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อเป็นการบอกให้ทราบถึงประสิทธิภาพของร่างกายของแต่ละคน
3. เพื่อจะได้ทราบถึงความแตกต่างทางด้านทักษะของนักเรียน และสามารถช่วยในการแบ่งกลุ่มการสอน
4. เพื่อเป็นการเร้าความสนใจให้แก่ักเรียน เพราะนักเรียนจะได้ทราบผลการเรียนของตนอยู่เสมอ ช่วยให้มีการปรับปรุงทักษะด้านกรเรียน
5. เพื่อช่วยส่งเสริมทัศนคติที่ดีแก่ักเรียนทางผลึกษา ทั้งนี้ดำเนินการวัดที่ถูกต้องและถูกต้องวิธี เช่น วัดครบทุกด้านและมีหลักเกณฑ์
6. เพื่อจะได้ทราบผลการสอนของครูผู้สอนเองว่า ดี บกพรองเพียงใด จะแก้ไขอย่างไร
7. เพื่อเป็นการประเมินผลหลักสูตร การสอน การบริการ จัดกิจกรรม ตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ เป็นต้น
8. ผลการสอบจะช่วยสร้างความเข้าใจอันดีทางผลึกษา และความสนใจของผู้ปกครอง ตลอดจนครูอื่น ๆ และผู้บริหารโรงเรียน
9. ช่วยชักจูงให้นักเรียนเข้าร่วมในกิจกรรมนอกเวลาเรียนมากขึ้น
10. อาจเป็นแนวทางที่จะทำการสำรวจ ค้นคว้า วิจัย เพราะตัวเลขที่ได้รับจากการทดสอบสามารถนำไปใช้ศึกษาเพิ่มเติมได้อีกมาก เช่น ทำให้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละปี หรือนำตัวเลขที่ได้ไปเปรียบเทียบกับนักเรียนในระดับเดียวกันแต่ต่างโรงเรียน หรือต่างชาติ เป็นต้น

รายงานการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในวารสารการวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ 4 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 2517 ได้สรุปผลวิเคราะห์เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล ประเด็นที่ผู้วิจัยขอยกมากล่าวจะเน้นเฉพาะหัวข้อการวัดผลเท่านั้น มีดังนี้

1. การประเมินผลยังมีได้ประเมินผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในค่านต่าง ๆ ครบถ้วน ครูโดยมากสอนเพื่อให้นักเรียนสอบไล่ได้
2. การนำคะแนนรวมมาใช้เป็นเกณฑ์พิจารณา ได้-ตก ไม่ช่วยส่งเสริมการเรียนของเด็กได้เท่าที่ควร
3. เนื้อหาและคะแนนของวิชาที่มีข้อสอบหลายฉบับไม่ได้สัดส่วนกัน
4. การสอบมีคะแนนงานระหว่างปีแต่เพียงบางชั้น
5. ผู้เกี่ยวข้องกับการสอน การสอบไล่ และวัดผลจำนวนมากยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดผลและประโยชน์ของการวัดผลเพียงพอ
6. ไม่มีการวิเคราะห์ผลการสอบไล่ และไม่ได้ใช้ผลการสอบไล่เป็นอุปกรณ์การสอน
7. ข้อสอบรวมซึ่งเป็นเกณฑ์พิจารณา ได้-ตก ทำให้โรงเรียนมุ่งหวังแต่จะให้เด็กของตนสอบได้ ทำให้การสอนไม่ดำเนินไปให้สนองกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่กำหนดไว้ และทำให้โรงเรียนไม่สามารถหรือไม่พยายามดัดแปลง เนื้อหาและวิธีสอนให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น
8. ข้อสอบไล่ของแต่ละปีมีระดับความยากง่ายต่างกัน ทำให้ไม่อาจเปรียบเทียบผลการสอบไล่ของปีต่าง ๆ ได้ เพื่อทราบประสิทธิภาพของการเรียนได้
9. โรงเรียนต่าง ๆ ไม่ทราบมาตรฐานการสอนของตน จึงไม่มีการแก้ไขปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น¹

¹สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
ชวนพิมพ์, 2518), หน้า 218-219.

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษา ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน มีแต่การวิจัยปัญหาการวัดผลในสาขาวิชาอื่น ในสาขาวิชาพลศึกษาเท่าที่เท่ากันส่วนมากเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการทดลอง การทดสอบ และแบบทดสอบ หลักสูตร การบริหาร การเรียน การสอน แนวความคิดต่าง ๆ และการนิเทศ อย่างไรก็ตาม การค้นคว้าวิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับ การวัดผลวิชาพลศึกษาและมีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัยนี้ มีดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2510 สุมลมาลย์ สุเทพภักดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.สูง พบว่า เกี่ยวกับการวัดผล นักศึกษา ควรมีการสอบทุกครั้ง เมื่อจบบทเรียน ไม่ควรสอบขอเขียนเมื่อเวลาที่สอนไม่ทัน หลักสูตร อาจารย์พลศึกษาควรนำให้นักศึกษามา เรียนนอกเวลาโดยจัดสอนในช่วงโมงเพิ่มขึ้น¹

ในปี พ.ศ. 2512 ไพฑูรย์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา ที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 44 คน ใน 13 โรงเรียน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลพบว่า ครูพลศึกษาใช้วิธีการวัดผลทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นอกจากนี้มีการพิจารณาอย่างอื่น ๆ อีกเป็นส่วนประกอบ คือ ความตั้งใจเรียน การทดสอบเป็นประจำ การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ความสามารถในการพัฒนาตนเองของนักเรียน สำหรับนักกีฬาของโรงเรียนไม่ได้รับคะแนนพิเศษหรือสิทธิพิเศษอื่นใด²

¹ สุมลมาลย์ สุเทพภักดี, "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510), หน้า 54.

² ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 92.

ในปี พ.ศ. 2513 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนสังกัดเทศบาล โรงเรียนสังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน จำนวน 170 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาพลศึกษาพบว่า ครูพลศึกษามีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก สอนไม่ทันหลักสูตร และครูเอาชั่วโมงพลศึกษาไปใช้ทำกิจกรรมอย่างอื่น¹

ในปี พ.ศ. 2514 สุภาภรณ์ สุขถาวร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพละในสถานฝึกหัดครู" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชาพละในสถานฝึกหัดครู จำนวน 25 แห่ง จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ เกณฑ์การวัดผลและให้คะแนนถูกต้องตามหลักการแล้ว แต่ส่วนประกอบในการให้คะแนนบางข้อยังไม่เหมาะสม และควรจะได้มีการปรับปรุงวิธีการวัดผลวิชาพละศึกษามากที่สุด²

ในปี พ.ศ. 2515 พิทักษ์ มังกระไชยา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษาในโรงเรียน" มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษา จากศึกษานิเทศก์ฝ่ายพละนามัยทั่วประเทศ ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังศึกษานิเทศก์ฝ่ายพละนามัยประจำอยู่ตามจังหวัดและภาคการศึกษาต่าง ๆ ทุกจังหวัด

¹สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า จ.

²สุภาภรณ์ สุขถาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพละในสถานฝึกหัดครู," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 99-100.

และทุกภาค นอกนั้นยังส่งไปยังศึกษานิเทศก์ประจำตามกรมต่าง ๆ จำนวน 96 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นว่าวิชาพลศึกษาสอนอย่างไรก็ได้เสมอไป ถัดทั้งเห็นว่าคะแนนวิชาพลศึกษานี้น้อย จึงไม่ค่อยสนใจนัก¹

และในปีเดียวกัน พิศวง เพชรคล้าย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษำัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" มีความมุ่งหมายที่จะศึกษำัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 10 คน และทดสอบทักษะทางบาสเกตบอล โดยใช้แบบทดสอบของ น็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักเรียนจำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาบาสเกตบอล ทุกโรงเรียนจะมีการทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการเก็บคะแนนแล้วมารวมกับคะแนนปลายปี มีเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลวางไว้ เช่น เสื้อผ้าสะอาด การมาเรียนสม่ำเสมอทุกครั้ง จะทำให้คะแนนเก็บที่ดีด้วย²

สุพิตร โชติบุญกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการทางค่านพลศึกษา สุขศึกษา และสันตนาการ ของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคใต้" ผลการวิจัยในหมวดปัญหาและความต้องการค่านพลศึกษาพบว่า ปัญหาที่เยาวชนพบมากที่สุด คือ อุปกรณ์พลศึกษามีไม่เพียงพอกับจำนวนเยาวชน สถานที่ทดสอบสมรรถภาพทางกายยังขาดความปลอดภัยอยู่³

¹พิทักษ์ มังกรไชยา, "ปัญหาในการนิเทศโปรแกรมทางพลศึกษาในโรงเรียน," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 68.

²พิศวง เพชรคล้าย, "การศึกษำัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 74.

³สุพิตร โชติบุญกุล, "ปัญหาและความต้องการทางค่านพลศึกษา สุขศึกษา และสันตนาการ ของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคใต้," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 54.

ปราณี ตันตยาบุตร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วัดผลวิชาภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนภูมิศาสตร์ของโรงเรียนรัฐบาล 14 แห่ง จำนวน 20 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2514 ที่ผ่านการทดสอบวิชาภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 340 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. วิธีการวัดผลที่ใ้มากที่สุดคือ การทดสอบขอเขียน และถาม-ตอบปากเปล่า และการปฏิบัติงานตามลำดับ
2. ขอทดสอบมุ่งวัดความรู้ความจำเป็นส่วนใหญ่
3. ปัญหาของการวัดผลที่ประสบคือ เรื่องอุปกรณ์การสอนน้อย การสร้างข้อสอบการคิดคะแนน และนักเรียนกลัวการทดสอบ.
4. ข้อเสนอแนะ ควรจัดหาอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น เพิ่มคะแนนให้มากขึ้น สนับสนุนให้ครูผู้สอนได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการวัดผล¹

ในปี พ.ศ. 2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่าการวัดผลด้านการเรียน ร้อยละ 36 วัดโดยการสอบทักษะ ทฤษฎี และให้คะแนนความสนใจ รองลงมาได้แก่ สอบทักษะและให้คะแนนความสนใจ สอบทักษะที่เรียนอย่างเดียว สอบทักษะ และทฤษฎีตามลำดับ ส่วนระบบการให้คะแนนเก็บโดยไม่มี การสอบ ครูผลศึกษาไม่ใช่²

ปราณี ตันตยาบุตร, "วัดผลวิชาภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

²คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 45.

ในปี พ.ศ. 2518 วสันต์ จันทรวงศา ได้วิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปให้ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 420 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า วิธีวัดผลในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ที่หัวหน้าหมวดแนะนำและที่อาจารย์ผู้สอนใช้กันมากที่สุด ได้แก่ การวัดผลจากข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย รองลงมาได้แก่ วิธีตรวจผลงาน ส่วนการออกข้อสอบ กลุ่มโรงเรียนมีบทบาทในการกำหนดมาตรฐานการออกข้อสอบน้อยมาก สำหรับการให้ระดับคะแนน ส่วนใหญ่อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้ ยกเว้นหมวดวิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าหมวดวิชาร่วมกันให้คะแนน ส่วนปัญหาตามการวัดผลพบว่า ไม่มีการอบรมหรือนิเทศให้เจ้าหน้าที่วัดผลได้เข้าใจถึงระเบียบการวัดผลอย่างเพียงพอ และการเตรียมบุคลากรยังไม่เพียงพออีกด้วย¹

ในปีเดียวกัน สุนทร ชำเรอราช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลและประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลาง" มีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจาระบบและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการศึกษาถูกนำมาใช้ในวิทยาลัยมีมากน้อยเพียงใด และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการศึกษา ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ 294 คน และนักศึกษา 372 คน จากวิทยาลัยครูในภาคกลาง 8 แห่ง ผลการวิจัยสรุปว่า ในด้านการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า มีการปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้ น้อย ได้แก่

¹วสันต์ จันทรวงศา, "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 123-124.

การปรับปรุงวิธีการวัดผล การศึกษาและออกเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลการศึกษา การใช้วิธีการสอบแบบให้เปิดหนังสือตอบ หรือนำไปตอบที่บ้าน ข้อสอบที่วัดสิ่งที้นอกเหนือจากความจำ และการลงโทษผู้ที่ทุจริตในการสอบ ส่วนในด้านความเห็นชอบในหลักการของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นชอบตรงกัน ดังนั้น พยายามทำให้อาจารย์และนักศึกษาเข้าใจถึงวิธีการประเมินผลแบบไม่มีเกรด ให้มีระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดผลการศึกษาของแต่ละวิชาอย่างครบถ้วน ให้อาจารย์ทุกคนได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ เรื่องการวัดผลการศึกษาจนรับหน้าที่สอน ให้ถือว่าการใช้เครื่องมือที่ผู้สอนสร้างเองเป็นการวัดผลที่ดี ให้มุ่งวัดเรื่องความคิดเห็นใหม่มากกว่าความจำ ให้จัดทำข้อสอบที่มีคุณภาพดี ตามหลักวิชาวัดผล เพื่อให้การวัดผลการศึกษาเป็นที่เชื่อถือได้ ให้มีการวิเคราะห์ข้อสอบที่ใช้ในวิทยาลัยครูอย่างสม่ำเสมอ ให้มีการป้องกันการทุจริตในการสอบ และให้มีการสอบเพื่อให้อาจารย์ทราบว่าควรช่วยเหลือนักศึกษาในด้านใดบ้าง มีความจำเป็นมากกว่าการสอบ เพื่อให้ทราบว่าเขาจำและเข้าใจอะไรจากสิ่งที่สอนไปแล้วเท่าใด¹

ในปีเดียวกัน เกรียงศักดิ์ เติมธนาสมบัติ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการศึกษาระบบหน่วยกิต พ.ศ.2518" มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบความคิดเห็นของนักเรียนในเรื่องเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในเรื่องการศึกษาระบบหน่วยกิต ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการศึกษาระบบหน่วยกิตและความนิยมชมชอบที่นักเรียนมีต่อการจัดการศึกษาระบบหน่วยกิต ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 300 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 3 โรงเรียน ผลการวิจัยสรุปว่า มีนักเรียนร้อยละ 90 ที่มีความรู้ ความเข้าใจในข้อเท็จจริงของระบบหน่วยกิตเป็นอย่างดี มีเพียงบางส่วนที่ไม่ทราบและไม่เข้าใจความหมายของคำว่าหน่วยกิตและหน่วยกิตสะสม นักเรียนส่วนมากไม่เห็นด้วยว่าการตัดสินได้-ตก

¹สุนทร บำเรอราช, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัยครูในภาคกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 117-118.

ในระบบหน่วยกิตเป็นไปอย่างยุติธรรม และไม่เห็นว่าวิชาที่เลือกเรียนในระบบหน่วยกิต จะช่วยให้มีกิจกรรมทางการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเข้าใจและทักษะในการเรียนมากขึ้น และส่วนมากไม่เห็นด้วยว่าการจัดระบบเกรดเป็นการประเมินผลที่เที่ยงธรรมที่สุด¹

ในปีเดียวกัน สมศักดิ์ ศิริอนันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลานามัย ที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 3 จำนวน 23 คน จาก 13 โรงเรียน การวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลพบว่า เกณฑ์การประเมินผล และการระดับเฉลี่ยที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้ ครูส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่เกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ของโรงเรียนเอง²

ในปี พ.ศ. 2518 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำวิจัยโครงการ ติดตามผลการใช้หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 โดยใช้แบบสัมภาษณ์ ครู-อาจารย์ ของโรงเรียนที่เปิดสอนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค จำนวน 54 โรงเรียน พบปัญหาเกี่ยวกับหมวดวิชาพลานามัย ดังนี้

1. ขาดสนามและอุปกรณ์ในการใช้ฝึก บางแห่งต้องใช้สนามกีฬาจังหวัด ทำให้เสียเวลาในการเดินทาง
2. วิชาแบดมินตันสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก และไม่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น

¹เกรียงศักดิ์ เต็มชานาสมบัติ, "ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการศึกษาระบบหน่วยกิต พ.ศ. 2518" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 30.

²สมศักดิ์ ศิริอนันต์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 15-16.

3. จำนวนครูไม่เพียงพอ ไม่สามารถเปิดวิชาเลือกเสรีได้ ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนเสรีได้ตามนัด
4. หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซ้ำกับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
5. แบบเรียนและหนังสือกันความน้อย
6. วิชาสุขศึกษา ควรแก้ไขแบบเรียนให้มีรายละเอียดและสาระมากขึ้น
7. โรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษาไม่มีครูพลศึกษาโดยตรง ต้องใช้ครูอัตราจ้าง¹

ในปี พ.ศ. 2519 วรณี เตียวสุรินทร์ ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาต่อการวัดและประเมินผลการศึกษาในปัจจุบัน พ.ศ. 2519" มีความมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาเกี่ยวกับหลักและวิธีการประเมินผล การปฏิบัติในปัจจุบัน ข้อดีและข้อควรแก้ไขปรับปรุง และประโยชน์ต่อตัวครูและนักเรียน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปให้ครูอาชีวศึกษา ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา รวม 4 วิทยาลัย จำนวน 200 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า ครูอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดการศึกษาตามระบบหน่วยกิต ซึ่งมีการประเมินผลเป็นรายวิชา เห็นด้วยกับการวัดผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทั้งระหว่างภาคเรียนและปลายภาคเรียน และการวัดผลจากงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ จากพัฒนาการด้านเจตคติ ความสนใจ และบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่ควรตัดสินผลได้-ตกเป็นรายวิชาด้วยระดับคะแนน "1" นักเรียนที่สอบตกวิชาบังคับควรสอบซ่อมได้เพียง 1 ครั้ง ถ้าสอบไม่ผ่านวิชาเลือกควรให้เรียนซ้ำ หรือเรียนวิชาอื่นแทน และเห็นว่าคะแนนของวิชาที่สอบซ่อมผ่านได้ไม่ควรสูงกว่าระดับคะแนน "1"²

¹กรมวิชาการ, สรุปผลการสำรวจปัญหาครั้งที่ 1 โครงการติดตามผลการใช้หลักสูตรชั้น ม.ศ.ปลาย พ.ศ. 2518 (กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ, 2518), หน้า 2.

²วรณี เตียวสุรินทร์, "ความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาต่อการวัดและประเมินผลการศึกษาในปัจจุบัน พ.ศ. 2519" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 30-32.

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 690 คน จากจำนวนโรงเรียน 230 โรงเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลวิชาพลศึกษาใช้การสอบปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ เก็บคะแนนแต่ละเทอมแล้วมารวมเป็นคะแนนปลายปี ปัญหาในการวัดผล คือ ไม่สามารถสร้างข้อสอบให้เหมาะสมได้¹

ในปีเดียวกัน ปองจิตร อ่อนเฒ่า ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูภาษาไทย จำนวน 142 คน นักเรียนจำนวน 240 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 24 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูภาษาไทยประสบได้แก่ เวลาเรียนมีจำกัดทำให้มีโอกาสดูผลระหว่างภาคเรียนน้อย ผู้เรียนมีทักษะไม่ดีพอ มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ²

เสกสรรค์ นาควงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทและหน้าที่ของศึกษานิเทศก์สาขาวิชาพลศึกษา" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังพลศึกษานิเทศก์ รวม 58 คน กับผู้บริหารและครูพลศึกษากุลละ 72 คน ซึ่งสุ่มจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในจังหวัดต่าง ๆ จังหวัดละ 1 โรงเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า พลศึกษานิเทศก์ควรทำหน้าที่อบรมครูพลศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษา เป็นผู้ดำเนินการสร้างข้อทดสอบและ

ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2521), หน้า 122.

²ปองจิตร อ่อนเฒ่า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2521), หน้า 90-99.

โปรแกรมการวัดผล เผยแพร่ความรู้ในด้านการวัดผลและประเมินผล จัดทำข้อสอบมาตรฐานของวิชาพลศึกษา¹

ในปี พ.ศ. 2522 พรรณเพ็ญ ทนกล้า ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษา จำนวน 208 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 45 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า มีเนื้อหาวิชาที่สอนไม่ทัน นักเรียนเตรียมตัวไม่พร้อม จำนวนนักเรียนมากทำให้การวัดผลภาคปฏิบัติทำได้ไม่ทั่วถึง การวัดผลให้ครอบคลุมจุดประสงค์ทำได้ยาก นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาสังคม โอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนมีปัญหาไม่สามารถวัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา และมีปัญหาในการเลือกวิธีวัดผลที่เหมาะสม²

ในปีเดียวกัน วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพณิชยการ จำนวน 45 คน สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษาได้ คือ การวัดผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาวัดโดยการสอบทักษะ ความรู้ การนำไปใช้ เวลาเรียน คุณลักษณะด้านสมรรถภาพ³

¹เสกสรรค์ นาควงศ์, "บทบาทและหน้าที่ของศึกษานิเทศก์สาขาวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 92.

²พรรณเพ็ญ ทนกล้า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 79.

³วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 83.

ในปีเดียวกัน สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 38 คน จากสถาบันอาชีวศึกษา 28 แห่ง เป็นของรัฐบาล 10 แห่ง และของเอกชน 18 แห่ง ซึ่งเป็นสถาบันอาชีวศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทางด้านการสอนพลศึกษา ครูพลศึกษาเห็นว่าประสบมากเกี่ยวกับการวัดผล คือ การวัดผลต้องใช้เวลามาก และต้องวัดหลายด้าน¹

ในปี ค.ศ. 1964 คาร์รา (Carra) แห่งมหาวิทยาลัยเค็นท์สเตท (Kent State University) ได้สำรวจการจัดโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย จำนวน 406 แห่งในสหรัฐอเมริกา พบว่า ร้อยละ 81 ต้องการให้นำหน่วยกิตไปคิดรวมในผลการสอนด้วย และให้คิดหน่วยกิต $\frac{1}{2}$ หน่วยกิตต่อการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา 1 ชั่วโมง ร้อยละ 78.50 ต้องการให้มีการทดสอบค่านักศึกษาในการกีฬา และทดสอบความสามารถทางด้านพลศึกษาของนักศึกษา ร้อยละ 33 ต้องการเน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างความสมบูรณ์ของร่างกาย²

ในปีเดียวกัน โรเซนทีน และฟรอสต์ (Rosenstein and Frost) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาชายและหญิงในการเข้าร่วมโปรแกรมพลศึกษา ในมลรัฐนิวยอร์ก" โดยได้ทำการทดสอบนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่ได้จัดโปรแกรมพลศึกษาเป็นอย่างดี จำนวน 16 โรงเรียน และโรงเรียนที่

¹สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 108.

²Lawrence D. Carra, Kent State University Research Quarterly, (November 25, 1964), : 24-25.

จัดโปรแกรมพลศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร 13 โรงเรียน ตามเกณฑ์ของ ลา พอร์ต (La Porte Score Card) โดยใช้อัตราทดสอบของสมรรถภาพทางกายของนิวยอร์ก (New York Physical Fitness) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาดี มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาไม่ดี
2. นักเรียนที่มีโปรแกรมทางพลศึกษาดี ร่างกายแข็งแรงดี ทรวดทรงดี การทรงตัวดี มีความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และมีความอดทนดี
3. ความแม่นยำและความคล่องแคล่วว่องไวของเด็กชาย และการมีทรวดทรงดี และความเร็วของนักเรียนหญิงก็มีได้ขึ้นกับโปรแกรมพลศึกษาที่ดี
4. นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมีแนวโน้มที่จะทำคะแนนทดสอบสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬา¹

ในปี ค.ศ. 1970 สตาร์ (Starr) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการวัดผล" เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการวัดผลวิชาที่เรียน โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนฝึกสอนปีสุดท้าย ในระหว่างปี ค.ศ. 1967-1968 จำนวน 483 คน เป็นชาย 220 คน หญิง 263 คน ฝึกสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยการศึกษาของรัฐ (University Department of Education) 4 แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งมีวิธีการวัดผลแตกต่างกัน การวิจัยปรากฏว่านักเรียนฝึกสอนทั้ง 4 แห่งรวมกันประมาณ 56 % ชอบวิธีการวัดผลโดยคิดจากงานที่ทำตลอดปีเป็นอันดับแรก รองลงมา 14 % ชอบวิธีการวัดผลโดยคิดจากผลการสอบไล่

¹ Irwin Rosenstein and Renben B. Frost, "Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Program in New York State," AAHPER Research Quarterly, Vol. 35, No. 3 (October 1964) : 357-448.

20 % และผลงานที่ทำ 80 % และน้อยกว่า 2 % ขอให้คิดแผนผลการสอบได้อย่างเดียว
สรุปแล้วนักเรียนที่มีประสบการณ์โดยตรงของการวัดผลเกี่ยวกับงานที่ทำจะเห็นด้วยกับวิธีการ
วัดผลที่คิดจากงานที่ทำทั้งนี้มากกว่าพวกอื่น ๆ¹

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹J.W. Starr, "Student Opinion on Methods of Assessment,"
Education Review, Vol. XXII, No. 3 (June 1970) : 2430253.